

Arrest

nr. 167 234 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 mei 2016 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 januari 2016 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 23 december 2015 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 5 januari 2016 stelde verweerder, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker in Bulgarije reeds een asielaanvraag indiende.

1.3. Verweerder verzocht de Bulgaarse autoriteiten op 4 maart 2016, gelet op artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 604/2013), om de terugname van verzoeker.

1.4. Bij schrijven van 14 maart 2016 deelden de Bulgaarse autoriteiten mee dat zij, gelet op artikel 20.5 van de verordening 604/2013, het terugnameverzoek inwilligden.

1.5. Verweerder nam op 27 april 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [N.]

voornaam : [N.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 05.01.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen reis- en identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 16.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker van 16 jaar en 11 maanden oud te zijn, maar nadat de Belgische autoriteiten gereede twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 12.02.2016 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de betrokkene op 12.02.2016 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

De betrokkene werd gehoord op 06.04.2016. Hoewel hij geen data inzake zijn reisroute kon verschaffen, verklaarde hij dat hij Afghanistan ongeveer 5 maanden eerder verliet om met de auto via Pakistan en Iran naar Turkije te reizen. Hij gaf aan daar 10 dagen in een gevangenis op een voor hem onbekende plaats te hebben doorgebracht alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te betreden. Hij gaf aan daar 5 dagen in een gevangenis te hebben verbleven. In Bulgarije diende de betrokkene op 16.12.2015 een asielaanvraag in. Hij verklaarde daarna met een bus en te voet te zijn doorgereisd via Servië, enkele voor hem onbekende landen en Duitsland om op 23.12.2015 in België aan te komen. Daar diende de betrokkene op 05.01.2016 een asielaanvraag in.

Op 04.03.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 14.03.2016 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij geen specifieke reden had om voor België te kiezen, maar dat men hem onderweg had aangeraden naar Europa te komen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar geen redenen te hebben om bezwaar aan te tekenen tegen een mogelijke overdracht aan Bulgarije.

De betrokkene gaf aan dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Bulgarije, maar dat hij zijn vingerafdrukken moest laten nemen. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport

stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene stelde tijdens zijn geen redenen te hebben die een bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Bulgarije rechtvaardigen.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1996 geboren alleenstaande man zonder kinderen. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij reeds administratief van zijn vrijheid is beroofd met het oog op een verwijdering naar Bulgarije en dat een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure dus niet kan worden aangewend.

Verweerder betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

Nu verzoeker geconfronteerd wordt met een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en hij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3.2 van de verordening 604/2013, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“Artikel 3.2 van de verordening Dublin 3 luidt, als gevolg van de arresten M.S.S. t Griekenland en België (EHRM) en N.S. t, Groot-Brit[t]annië (HvJ) als volgt:

"2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat hem worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de verantwoordelijke lidstaat".

Eerst onderdeel

Verzoeker meent dat de asielprocedure in Bulgarije systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

Tegenpartij erkent de moeilijke situatie van Bulgarije in de bestreden beslissing:

"We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures van het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum - Observations on the Current situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014. Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is".

In het verslag van AIDA van oktober 2015 klinkt het trouwens anders:

"Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated. During the period February-April 2015 the reinstated management of the national decision-maker, the State Agency for Refugees (SAR), sacked and replaced most of the staff responsible for taking the decision on asylum applications at the first instance who were appointed and trained in 2014 with the support of UNHCR Emergency Measures Scheme and EASO Operating Plan. SAR also failed to secure funding for interpretation services during the asylum procedure. As a result the status determination and asylum application process slowed significantly. This situation was temporarily ameliorated by the European Commission's Urgent Measures Agreement, signed on 29 May 2015 and allocating 4,1 million euro to Bulgaria to be used in 12 months for translation services administrative capacity to speed up asylum procedures shelters and technical aid as well as for improvement of refugees' living conditions and health insurance. Financial support for immediate interpretation services was provided also by UNHCR through its partner in social mediation Bulgarian Red Cross. Nonetheless, as of 30 September 2015 despite the financial support of EU and UNHCR, the asylum authority was still unable to provide interpretation services to asylum seekers during their determination".

Bovendien is er een gebrek aan wettelijke bijstaan. van een advocaat:

"The provision and quality of the legal aid during status determination procedures remain of great concern"

Deze tekortkomingen hebben zware gevolgen op de afloop van de asielprocedure. Er is maar één procent van de asielaanvragen van Afghanen die positief afgesloten werden in 2014 (!), terwijl 77,3% van de Afghanen een internationale bescherming hebben gekregen in België tijdens dezelfde periode:

"Het CGVS beschouwt de situatie in Afghanistan nog steeds als problematisch. In 2015 kreeg 77,3 % van de Afghanen een beschermingsstatus: 414 beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus en 378 beslissingen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (totaal aantal beslissingen ten

gronde Afghanistan: 1.025). Maar de situatie in Afghanistan is niet van dien aard om aan elke Afghaan een beschermingsstatus toe te kennen".

Volgens Eurostat krijgen 67% van asielzoekers uit Afghanistan een internationale bescherming in Europa.

Verzoeker loopt bovendien een risico om teruggestuurd te worden naar Afghanistan nadat zijn asielaanvraag onderzocht wordt zonder de nodige zorg. Het zwakke percentage van erkenning van asielzoeker uit Afghanistan toont aan dat er geen grondige examen is van hun aanvraag tot internationale bescherming. Een grondig onderzoek van de asielaanvraag is des te noodzakelijker dat, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest *Sharifi t. Griekenland en Italië* van 21.10.2014 oordeelde, de oorlogstoestand in Afghanistan als gevolg heeft dat verzoeker ten minste een verdedigbare grief heeft ten aanzien van een rechtstreekse of onrechtstreekse verwijdering naar Afghanistan:

173. *Eu égard aux principes posés dans l'affaire Catan et autres c. République de Moldova et Russie [GC], nos 43370/04, 8252/05 et 18454/06, §§ 111-112, CEDH 2012, la Cour ne voit aucune raison de s'écarter des constats de la Grande Chambre (M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité; § 296) à propos de la situation d'insécurité généralisée qui caractérisait l'Afghanistan lorsque les requérants ont été exposés au risque d'un refoulement vers ce pays. Or, s'il peut être discuté de la question de savoir si en raison de cette situation générale ce refoulement aurait entraîné en soi une violation de l'article 3 (comparer N. c. Suède, no 23505/09. § 52, 20 juillet 2010 avec Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07. §§ 241-250, 28 juin 2011, et K.A.B. c. Suède, précité., §§ 86-97), il est en tous cas plus aisé de considérer que cette situation suffit à rendre les griefs des requérants sur le terrain de l'article 3 au moins « défendables ». Au demeurant, ainsi qu'il ressort du -paragraphe 296 de l'arrêt précité, 2a politique du Gouvernement grec à l'époque des faits «consistait à ne pas renvoyer de force des demandeurs d'asile vers [l'Afghanistan.], précisément en raison de la situation à risque qui y régnait»*

Uit het verslag van AIDA blijkt dat de asielpprocedure in Bulgarije talrijke systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3.2 van de verordening Dublin III en van artikel 4 van het Handvest.

Tweede onderdeel

Verzoeker meent bovendien dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

De betreden beslissing verwijst naar het verslag van UNCHR van april 2014 waaruit bleek dat de situatie in Bulgarije verbeterde zodat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd was.

Ondertussen kent Bulgarije nieuwe tekortkomingen betreffende de opvangvoorzieningen:

"Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated".

Ten eerste moet vastgesteld worden dat verzoeker mogelijks zijn recht op opvang heeft verloren omdat hij zijn Bulgaarse opvangcentrum heeft verlaten zonder zijn vertrek te vermelden aan de bevoegde overheden:

"There are situations where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation. Usually, it is on the request of the asylum seeker in order to be allowed to live outside the reception centres, effectuated before they travelled to the returning country. This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation".

In elk geval leven de opvangvoorwaarden de basisvereisten niet na:

"Since the beginning of 2015 quality and quantity of the food vary and rarely meeting the required nutritional values. In addition, from June to September 2015 due to managerial irregularities the food supply arrangements were cancelled, which made nutrition of asylum seekers dependant entirely on charity and donations".

De informatie bevat in de verslagen van ECRE en van het UNHCR tonen bijgevolg dat er sprake is van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De bestreden beslissing schendt vervolgens artikel 3.2 van de verordening Dublin III.

Derde onderdeel

Na een eventuele erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire bescherming zou verzoeker in Bulgarije ook aan systeemfouten blootgesteld worden.

Zoals uit het verslag van het UNHCR van april 2014¹⁰ blijkt, bestaat er geen ernstig perspectief om buiten een opvangcentrum gehuisvest te worden, een werk te vinden en het Bulgaars te leren. Dit werd bevestigd in 2015 door het verslag van AIDA:

"2015, as was 2014, was a "zero integration year". Since the adoption of the first National Programme for the Integration of Refugees (NPIR.) in 2005, in the last 2 years all beneficiaries of international protection have been left without any integration support. It resulted in extremely limited access or ability to enjoy even the most basic social, labour and health rights by these individuals, while their willingness to permanently settle in Bulgaria was reported to be decreased to a minimum."

Bovendien is er een stijgend racisme in Bulgarije ten aanzien van de vluchtelingen dat niet door de overheden bestreden wordt.

Dit betekent dat verzoeker een ernstig risico loopt om in Bulgarije op straat te moeten leven, zonder integratieperspectief.

In het arrest M.S.S- oordeelde het EHRM dat de volgende toestand een schending van artikel 3 van het EVRM inhield:

« 249. La Cour a déjà rappelé les principes généraux qui se dégagent de la jurisprudence relative à l'article 3 de la Convention et qui s'appliquent en l'espèce (paragraphe 216-222 ci-dessus). Elle estime également nécessaire de rappeler que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes à garantir un droit au logement à toute personne relevant de leur juridiction (Chapman, précité, § 99). Il ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (Müslim c. Turquie, no 53566/199, § 85, 26 avril 2005).

250. La Cour est cependant d'avis que la question à trancher en l'espèce ne se pose pas en ces termes.

A la différence de l'affaire Müslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis fait à ce jour partie du droit positif, et pèse sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transpose le droit communautaire, à savoir la directive 2003/9 du 27 janvier 2003 relative à des normes minimales pour l'accueil des demandeurs d'asile dans les Etats membres (dite « directive Accueil », paragraphe 84 ci-dessus). Ce que le requérant reproche aux autorités grecques en l'espèce, c'est l'impossibilité dans laquelle il s'est trouvé; de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Orsus et autres c. Croatie [GC], no 15766/03, § 147, CEDH 2010-...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève; du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

252. Ceci étant dit, la Cour doit déterminer si une situation de dénuement matériel extrême peut soulever un problème sous l'angle de l'article 3.

253. La Cour rappelle qu'elle n'a pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'Etat soit engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, déc., no 45603/05, CEDH 2009 -..).

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face à aucun de ses besoins les plus élémentaires : se nourrir, se laver et se loger. A cela s'ajoutait, l'angoisse permanente d'être attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté à plusieurs reprises de quitter la Grèce ».

De toestand van verzoeker in Bulgarije zou zeer vergelijkbaar zijn.

De verplichtingen die voortvloeien uit de richtlijn 2013/33/EU zijn op zich niet meer van toepassing op vreemdelingen die als vluchteling erkend werden of die de subsidiaire bescherming kregen. De ratio legis van de richtlijn is echter de kandidaat-vluchtelingen op te vangen omdat ze beweren vluchteling te zijn of de subsidiaire bescherming nodig te hebben. De ratio legis van de richtlijn, evenals artikel 3 EVRM, zouden geschonden worden indien hun rechten ophielden te bestaan precies op het moment dat de Staat van opvang zou erkennen dat hun aanvraag tot internationale bescherming gegrond was."

Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen.

[...]

M.b.t. de algemene situatie in Bulgarije onder meer gemotiveerd wat volgt:

We wijzen er op dat het UNCHR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming (...) detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten (...). We benadrukken dat het UNCHR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum (...) (01.04.2014). Het UNCHR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. (...)

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) (...) 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (...) Indien de asielaanvraag "in absentia" werd gewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. (...)

*Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en (...) niet zouden respecteren.
(...)*

Verzoeker verwijst op pagina 5 van zijn verzoekschrift naar twee passages uit het AIDA-rapport up to date tot september 2015 inzake bijstand van een tolk en advocaat, doch hij gaat eraan voorbij dat verwerende partij eveneens dit rapport heeft onderzocht. Door letterlijk passages over te nemen in de bestreden beslissing, zonder die verder toe te lichten en te betrekken op zijn persoonlijk situatie, toont verzoeker niet aan als zou verwerende partij een verkeerde of onvolledige lezing hebben gemaakt van dat rapport. Uit de door verzoeker geciteerde passages mag bovendien niet blijken dat op voorhand

vaststaat dat hij geen bijstand zal genieten van een advocaat en tolk omwille van een tekort aan financiële middelen.

Verzoeker beweert als zou slechts aan een 1% van Afghaanse vluchtelingen effectief de vluchtelingenstatus worden toegekend in Bulgarije en dat de asielaanvragen er niet grondig worden onderzocht, terwijl hij geenszins aangeeft uit welke bron hij die informatie haalt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat Bulgarije uitdrukkelijk instemde met de terugname van verzoeker en dat zijn asielaanvraag door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De puur cijfermatige gegevens, voor zover ze bewezen zouden zijn, doen hieraan geen afbreuk. Immers wordt (en moet) elk verzoek tot internationale bescherming individueel onderzocht worden zodat een louter procentueel gegeven omtrent het aantal weigeringsbeslissingen in Bulgarije op zich geen implicaties heeft naar de behandeling van het hier voorliggend verzoek. Bovendien dient nog te worden gewezen op het gegeven dat de verordening 604/2013 er geenszins op gericht is of inhoudt dat de verzoekende staat de soevereiniteitsclausule dient toe te passen indien betrokken asielzoeker, gezien zijn land van herkomst, in dat land puur statistisch gezien meer kans maakt op de toekenning van een vorm van internationale bescherming. Een dergelijke visie holt het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop de verordening 604/2013 essentieel is gesteund, uit. (RvV 3 november 2015, nr. 155.997)

Aangaande de kritiek op de opvang en de kwaliteit ervan verwijst verzoeker andermaal naar ettelijk zinnen komende uit het AIDA-rapport, dat eveneens door verwerende partij werd onderzocht, zonder aan te tonen als zou verwerende partij een verkeerde of onvolledige lezing hebben gemaakt van dat rapport. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing opgenomen, dat uit hetzelfde rapport blijkt dat hij opvang zal kunnen genieten. Uit de door verzoeker geciteerde passages blijkt niet dat op voorhand vaststaat dat dit niet het geval zou zijn, temeer daar de Bulgaarse autoriteiten uitdrukkelijk instemden met de terugname van verzoeker. Er wordt bovendien aangegeven dat het AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Er wordt aangegeven dat hieruit kan worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wordt tevens opgemerkt dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoeker laat die motieven geheel onbesproken, zodat hij niet aantoont dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen of zich gesteund zou hebben op onjuiste feitenvinding.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Waar verzoeker nog betoogt dat, eens hij erkend zal zijn, hij het risico loopt dakloos te worden, geen arbeidsbetrekking te vinden, de taal niet te kunnen leren, dient te worden opgemerkt dat hij zich beperkt tot louter hypothetische en ongestaafde beweringen die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat een overdracht naar Bulgarije geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Tot slot verwijst verzoeker naar een artikel van "Deutsche Welle" om aan te tonen dat er sprake zou zijn van stijgend racisme in Bulgarije, terwijl er dient te worden opgemerkt dat dit geen internationa[al] gezaghebbend[...] rapport betreft. Mediaberichten zijn geen internationale gezaghebbende rapporten, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. De Raad is als annulatierechter bovendien enkel bevoegd om een beslissing te toetsen op zijn wettigheid.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-cce.be/nl/arr?search_arr=153364) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

"(...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het 'Dublin-gehoor' aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker "de vermeende feiten niet verder duidt" en deze niet staft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte o details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten 'zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn."

"(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNCHR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije..."

De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de verordening 604/2013, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij

is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de verordening 604/2013 tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker de mogelijkheid kreeg om zijn concrete ervaringen mee te delen omtrent de problemen die hij zou hebben ondervonden in Bulgarije en dat verzoeker geen gewag maakte van persoonlijke negatieve ervaringen tijdens zijn kort verblijf in dat land. Er dient evenwel te worden benadrukt dat uit het gegeven dat een kandidaat-vluchteling in het verleden niet zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Verweerder heeft zijn standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt, zoals reeds gesteld, dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduïd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

In het meer recente AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielprocedure en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

Verweerder stelt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er quasi geen juridische bijstand

beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat “*de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel*”. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat niet op voorhand vaststaat dat verzoeker niet zal genieten van de bijstand van een advocaat en tolk omwille van een tekort aan financiële middelen, doch hij weerlegt hiermee de vaststelling niet dat uit de stukken waarop hij zich baseerde blijkt dat de asielinstantie in Bulgarije vanaf 30 september 2015, ondanks de toegekende financiële hulp, niet in staat was om tolken te voorzien bij de behandeling van een asielaanvraag en dat de kwaliteit en beschikbaarheid van juridische bijstand gedurende de behandeling van een asielaanvraag zorgwekkend is.

Verweerder ontkent ook niet dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend terwijl uit de Eurostat-gegevens blijkt dat in de Europese Unie in 2015 aan 67 % van de Afghaanse asielzoekers een dergelijke status wordt toegekend. Uiteraard dient met statistische gegevens steeds zeer voorzichtig te worden omgesprongen, doch een dergelijk significant verschil kan niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten en doet in tegenstelling tot wat verweerder stelt wel degelijk vragen rijzen omtrent de wijze waarop asielaanvragen van Afghaanse onderdanen in Bulgarije worden behandeld.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduid dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen *prima facie* niet worden afgedaan als “*niet zwaarwichtig*”.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het *prima facie* ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “*kritische kanttekeningen*” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “*ernstige gebreken zijn*”. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Verweerder kan evenmin nuttig verwijzen naar arresten van de Raad van september en oktober 2015 inzake de situatie in Bulgarije, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd. Waar hij verder verwijst naar arresten van maart en april 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in individuele

gevallen een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in zijn land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden doorsturen.

Het middel is, voor zover besproken, ernstig.

2.3. Inzake de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond stelt verzoeker het volgende:

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou als gevolg hebben dat verzoeker het Belgisch grondgebied zou moeten verlaten om terug naar Bulgarije te reizen.

Hij zou er aan schendingen van artikel 3 EVRM blootgesteld te worden.

Concreet bestaat er een risico dat hij het slachtoffer wordt van politiegeweld of geweld door de Bulgaren omwille van zijn status van vluchteling. Hij loopt ook het risico gedurende zijn asielprocedure niet opgevangen wordt of wel in erbarmelijke omstandigheden opgevangen te worden.

Na een eventuele toekenning van de internationale bescherming bestaat er een reëel risico dat verzoeker dakloos zal zijn en geen kans op een werk en op het leren van de Bulgaarse taal zal krijgen.”

Verweerder betwist dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken.

Hij stelt het volgende:

“In zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007, herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak 10.252/II de kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, “zodat het volstaat daar naar te verwijzen” (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001,18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, lbd. 137)

Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat hij bij overdracht aan Bulgarije wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM. Er zou een risico bestaan dat hij slachtoffer wordt van politiegeweld en dat hij niet wordt opgevangen. Hij zou, nadat hij erkend wordt als vluchteling, een reëel risico lopen dakloos te worden, geen arbeidsbetrekking te vinden en de taal niet te kunnen leren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 EVRM. Hij maakt niet aannemelijk dat hij geen opvang zal genieten en dat zijn asielaanvraag niet op correcte wijze zal worden behandeld door de Bulgaarse autoriteiten.

Het betoog dat verzoeker het risico zou lopen het slachtoffer te worden van politiegeweld, is vooreerst ongestaafd en strijdt met zijn eerder afgelegde verklaring dat er volgens hem geen redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht aan [Bul]garije. Verzoeker, die reeds in Bulgarije heeft verbleven, maakte geen melding van slechte[...] persoonlijke ervaringen.

Er is geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden.”

De Raad dient te verwijzen naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat het voor ieder redelijk denkend mens duidelijk is dat niet het risico kan worden genomen dat een vreemdeling ingevolge de tenuitvoerlegging van een door verweerder genomen bestuurlijke beslissing onderworpen wordt aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. Nu er ernstige aanwijzingen zijn dat de grondrechten van verzoeker in Bulgarije in het gedrang kunnen komen en verweerder er *prima facie* niet in slaagt dit te weerleggen, kan het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voorliggende zaak worden aanvaard. Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Verzoeker heeft een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er voldaan is aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

G. DE BOECK